

ZRCADLO

Výtvarné a literární práce studentů vrchlabského gymnázia

Hudba Praha: Je divnej

Co tohle znamená? Co tohle znamená?

Podívej se na něj jen se na něj koukni

Co to zas vyvádí?

Je divnej

Co to zase dělá už je řák moc bujnej

bujnej a veselej!

Je divnej

Proč se tady motá co to je za šaška

co tohle znamená?

Je divnej

Takhle to dál nejde nemůžem to trpět

no to se rozumí!

Tak dost!

Tohle nedělej! Tohle se nesmí! Nechod' tam! Když Novák skočí do Labe, skočíš tam taky? Kdo nekrade, okrádá rodinu. – Kolikrát jsme to v životě slyšeli, jak často to slyšíme nyní? Co je normální a co je správné. Co je běžné? Víme, co chceme?

Na podobné otázky se těžko odpovídá. Lépe formulujeme, co nechceme, než co chceme. Dva studentské texty zpracovávají téma Kým nejsem nebo Kým nechci být. Jakkoli se toto téma zdá být banálním, ukázalo se, že pro mnoho studentů je velmi nosné. Vznikly velmi osobní zpovědi, výjimečně proto neuvedeme autory.

Písňový text na známou melodii Vysoký jalovec vnímáme jako rozloučení s letošními maturanty, jejichž poslední rok na naší škole byl přinejmenším podivný a ochudil je o spoustu dříve běžných zážitků. V červnu se tak při opožděném posledním zvonění se po školních chodbách toulal Mikuláš s čerty a anděly. Uveřejněním textu se s nimi loučíme a přejeme jim do života vše nejlepší.

Jan Salvét a Jan Krejčí

Proč nejsem křesťan, ale vlastně jsem

Nejsem křesťan. Celý život jsem si myslela, že jsem.

Ale co se změnilo? Já, já se změnila. Myslela jsem už předtím, ale teď myslím kriticky. Nebo se alespoň snažím.

Je na tom něco špatné? Mohlo by se zdát, že není – ale je. Moji rodiče jsou oba křesťané.

Přežil by táta to, že nevěřím ve stejné věci jako on? Těžko. Nemluvil by se mnou. A rozšířená rodina by koukala mezi prsty.

Co dál? Nevím.

Konvertovat? Možná. Jsem už ale biřmovaná, slíbila jsem církvi věrnost. Jestli teď nedokážu svůj slib dodržet, jak mi to půjde v manželství? Vždyť jsem sama řekla, že to byla svým způsobem svatba s Duchem svatým.

Ale když už, tak kam konvertovat? Vím já? Možná k nějakému jinému křesťanství. Pryč z římskokatolické církve.

Protože já jsem křesťan. Věřím pořád ve stejné věci, jenom nevěřím v církve. Takovou, jakou mi ji podsouvali. Nechci být částí společenství, které neumí přijmout minulost a omluvit se. Nechci být v církvi, která mi říká, že jsem horší, protože jsem žena.

A já chci být na to pyšná. Chci milovat a nemuset se za to stydět, vždyť to není slabost. Nechci se řídit rozkazy, které nepsal Bůh, ale člověk. Kdysi dávno to někomu pomohlo ovládnout svět, ale teď je vše jinak.

Chci dál věřit, že svět vznikl nejenom díky přírodním zákonům. Chci dál věřit, že náhody v mém životě nejsou náhody, že někdo řídí mé kroky a vše zapadá přesně tam, kam má. Chci se chovat tak, aby si lidé v mém okolí řekli: „To je Boží děcko.“ a nebyla to urážka.

Tohle všechno chci. A ještě mnohem víc. Chci zůstat křesťan, ale kdybych zůstala v církvi, zabiji část mě, která v tohle vše doufá.

Vím, co bych teď měla dělat o něco víc? Ne. Nevím, co přesně chci. Zato ale vím, co nechci.

Změní to teď něco? Znovu – ne.

A vadí to? Do třetice všeho dobrého – ne. Ale jenom prozatím.

Fotografie: Ondřej Havlíček 3. B